

?Avui que fas anys

Que no sempre tot és el que sembla i que jutjar, sovint, és un acte d'injustícia

Foto: Gemma Ventura

Sumes dues mans i dos dits, ets una nena, però ja no tant. Jugues, però començo a entreveure, en tu, una petita noia a puntíssim de dir adeu a la infantesa.

Ara que tens al davant una filera d'anys per construir-te, no siguis cruel quan puguis ser-ho. Ni facis mal perquè els altres riguin, que aquest món ja és prou dèspota. Tingues present que no sempre tot és el que sembla i que jutjar, sovint, és un acte d'injustícia. Que els diners són importants, sí, però tampoc tant -saps quanta gent embogeix quan fins i tot en tenen de sobres per viure?-. No et pensis que per créixer deixem de jugar: la partida continua, i de tots aquests daus, un -ara, i quan tinguis vint-i-set anys i cinquanta-tres i noranta-dos- és teu. No te'l guardis massa: si no arrisques res, no passarà res. O, bé, sí: la vida, com un tren d'alta velocitat.

No facis cas dels que et diguin (o t'insinuïn) no pots, no vals, però tampoc dels que no et contradiguin mai res ni et parin els peus quan t'embalis. Procura que no t'explotin les mentides a la boca ni al pit, ni deixis que s'instal·lin en un lloc minúscul de tu. Tant de bo sàpigues defensar - com ho fas quan tota tu et plantes- allò que ets quan no has de fer veure res. I t'inventis plans com ara i riguis amb tot el cos i m'expliquis amb els ulls qui ets, què vols, què et fa por. Que segueixi sent tan fàcil llegir-te.

Avui fas anys i sé que potser aquesta tardor o aquest hivern deixaràs d'agafar-me la mà pel carrer. Camino al teu costat, un pèl més lent: només vull que aquest final de vorera duri una mica més.